

BOTOS LÁSZLÓ

*A Magyarságtudományi tanulmányok főszerkesztője
(Magyarságtudományi Intézet, USA)*

UGYANARRÓL MÁSKÉNT – A MAGYAROKRÓL SZABADON

Mi, régiek, vétkeztünk ellened hosszú évszázadokon át, Magyar Ifjúság! Vétkeztünk, mert puhák, gyámoltalanok, szószátyárok, vitatkozók és civakodók voltunk. Sok mindent tettünk, ami nemzet és jövőellenes volt. Dicsértünk és felmagasztaltunk mindent, ami jöttment, idegen volt. Mindenki jobb, megbízhatóbb volt számunkra, mint a magyar. Felmagasztaltuk a németet, az olaszt és minden idegen kultúrát. Túldicsértük a római iga alól felszabadult népeket, s az akkor alakult, új államokat. Elhallgattuk, hogy Róma a rabszolgaság, a keresztre feszítések barbár világbirodalma volt. Dicsőítettük hódító tetteiket, elhallgatva vagy lekicsinyelve saját történelmünket. Bűnös rabló hadjáratnak neveztük az egész Európát átívelő, dicső hadjáratunkat, s ezt tanítottuk és hirdettük. Szégyelltük régi dicsőségünket, de szemrebbenés nélkül elfogadtuk a hamis finnugor származáselméletet, egy nem létező finnugor ősnépből való eredeztetésünket.

Megtagadtuk őseinket... Élhet, létezhet, fejlődhet-e egy nép igazi nemzettudat nélkül? Mindent, ami a múlt dicsőségéhez, nagyságához kötött minket, azt barbár, pogány, bárdolatlan, ocsmány, megvetni való cselekedetnek tanították, és annak tanítottuk. Csoda-e, hogy elleneink régóta lealázó, igazságtalan állításokkal illetnek minket, s ellenünk lázítják a különböző népeket? Hisz, mi magunk hirdetjük állítólagos barbárságunkat, pedig Európában nekünk volt egyedül a saját nyelvünkre épült, ősi írásunk: a rovásírás.

Szomszédainktól várjuk talán, hogy igazságot szolgáltassanak nekünk, s kiigazítsák a ránk fordított történelmi hazugságokat? Hogy nem használják majd ki saját hasznukra a magunkról terjesztett negatív képet? Ők csak éltek a lehetőséggel, hogy elorozzák tőlünk honunkat, amit Álmos és Árpád vett vissza számunkra. Ők csodálatos hadi teljesítménnyel véghez vitték nagyszabású visszatelepülésünket – ki tudja hányadik volt ez már? – a Kárpát-medencébe.

Vétkeztünk ellened, Magyar Ifjúság, mert hagytuk és túrtuk elnyomatásunkat, akkor is, amikor még erősek voltunk és tehattunk volna valamit ellene. Kinevelték belőlünk a nemzetben való gondolkodást, és belénk plántálták a bűnbánatot, a bűn érzetét, hogy csak vezekeljünk, s ne törődjünk sorsunk megjavításával, mert a túlvilágon majd mindenért kárpótolnak minket.

Az idegenek majmolásában annyira mentünk, hogy évszázadokon át megtagadtuk – mert tiltották – honszerzőink és honalapítóink szent neveit, mert, igen, nekünk *Álmos, Árpád, Előd, Tas, Huba, Töhötöm, Bulcsú, Lehel, Botond, Csaba, Atilla, Roga, Vazul* és a többiek mind, szentek, vagy még ennél is többet jelentenek...

Mindent eltúrtunk, megszenvedtünk, csak éppen nem egyesültünk testvéri, magyar szeretetben. Hagytuk, hogy megosszanak bennünket. Legújabbban pedig, vétkeztek anyáink, asszonyaink is, amikor elfogadták a „*terhesség*” szó használatát, elvetve az addig használt „*áldott állapot*” magasztos, felemelő kifejezését. Megtagadtuk oly sokszor az Isten, a család és a nemzet szolgálatát, melyek összefüggenek egymással. Egykéztünk, abortáltunk össznemzeti szinten, elutasítottuk a gyermekáldást, csoda-e hát, hogy lassan-lassan elfogyunk, kiöregszünk, s meghalunk?

A magyarságtudományi füzetsorozat számos szerző és komoly szerkesztői stáb közös munkájának eredményeként valósulhat meg. Bízom abban, hogy az érdeklődő olvasó előtt eddig ismeretlen és letagadott igazságok elevenedhetnek meg, éledhetnek újra. Ahogy abban is, hogy e füzetek által ifjúságunk nemcsak új ismeretekkel gazdagodhat, de életre szólóan szembesülhet nemzetünk valós múltjával, elleplezett, ősi hagyományaival, kultúrájával. Megalapozott tudományos ellenpólust képezve és kínálva a nemrég kiadott *Magyarország története* című, nagy példányszámú, s az ifjúságot célba vevő sorozattal, különösen is az elhibázott finnugor koncepcióval szemben. Erről szól a neves régész, **dr. Bakay Kornél** írása is.

Kedves Olvasó!

Ezzel a füzet sorozattal biztosítani szeretnénk a kutatások szabadságát, elfogulatlanságát, az egyéni tudományos eredmények és látások közzétételét, s fiatal kutatóinkat ösztönözni szeretnénk a további reményteli kutatómunkára. A letagadott és elfedett igazságok így előbb-utóbb napvilágra jönnek. Ezeket az igazságokat viszont már nektek, a mai fiatal generációknak kell értelmezni, hasznosítani, saját korotokba beilleszteni!

Minden leírt sorért az adott füzet írója a felelős. De a *Magyarságtudományi Füzetek* neves szerkesztőbizottsága, s az amerikai *Magyarságtudományi Intézet* azonosul a sorozat történelmi szemléletével és látásmódjával.

Nagy munka vár rátok, Magyar Fiatalok! A korábbi generációk mulasztásait nektek kell pótolnotok!

Elmondtuk vétkeinket, hibáinkat, rászedettségünket. Most ebből tanulva – különösen saját hibáinkból – újra szervezhetitek, éleszthetitek a magyar életet. Át kell írnotok a magyar jelent és jövőt! Nem az idegenek által rontásunkra írt hamis információkat kell szajkózni, hanem forradalmian új, magyar szemlélettel kell önmagunk múltját, kultúráját, néphagyományát megismerni! Hiteles források, alapján, félelem és elfogultság nélkül. Ez a történelmi szemléletváltás, paradigmaváltás a magyar jövő, a nemzeti összefogás, az Istenben és egymásban való hit és az egymás iránti szeretet legfőbb feltétele és egyben biztosítéka.

Magyar Fiatalok! Tudjátok: nem vagytok senkinél sem alábbvalóak! Ha beletekintünk az emberiség fejlődését elősegítő találmányok, újí-

tások hatalmas folyamába, látjuk, hogy fajtánk fiai kicsinységünk ellenére mily nagy számban voltak ott a tudományos haladás és kutatás élvonalában. Szellemünket, elménk világosságát, tudományos felkészültségünket, tudásunkat nem veheti el tőlünk, tőletek senki, mert az sajátunk, amit évezredek óta génjeinkben hordozunk. Éppen ezért, legyetek óvatosak az agymosó szándékokkal szemben, óvjátok egymást, s az elfogulatlan, önálló, egészséges gondolkodást soha ne adjátok fel!

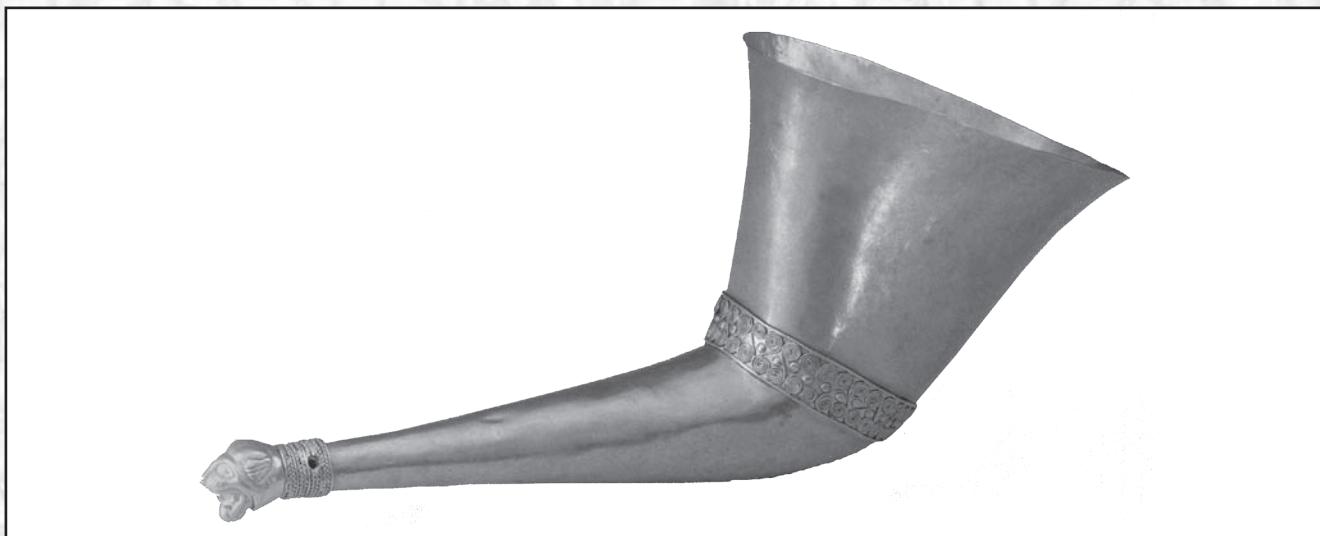
Ha bizalommal, jó szándékkal, testvéri szeretettel lesztok egymás iránt, akkor erősek leszünk újra, s visszaszerezhetjük hazugsággal elrabolt történelmünket, anyaföldünket. Csak az vész el, amit önként feladunk! Az élet harc, a gyengék és a kifáradtak elvesznek, elhullanak.

Higgyetek, reméljétek, ahogy nagy költőnk, **Vörösmarty Mihály** hitt és remélt!

*„... Az nem lehet, hogy annyi szív
Hiába onta vért,
S keservben annyi hű kebel
Szakadt meg a honért.*

*Az nem lehet, hogy ész, erő,
És oly szent akarat
Hiába sorvadozzanak
Egy átoksúly alatt.*

*Még jöni kell, még jöni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százerek ajakán...” (Szózat)*

Arany rhyton, Uljap, Kr. e. V. század